

витѣ моми, както напр. въ слѣдующата пѣсень:

Прѣзъ село идатъ Татаре,
Всичко-то село излезе
Черни Татаре да гледа,
И бѣла Рада излезе
Черни Татаре да гледа.
Всички-те миромъ минаха.
Едно проклето татарче,
А то си миромъ не мина,
Ами си коня разигра,
Та зело Рада влахиня¹⁾.

Нѣ има и такива пѣсни, въ които татаритѣ сж описани като страшни и жестоки мжчители²⁾. — При тѣхното появяване селата се разбѣгвали. При това, когато татаритѣ хващали нѣкои момци, тѣ ги отвеждали въ плѣнъ въ Татарско и послѣ ги повеждали съ себе си да грабятъ. Нѣщо повече. Споредъ нѣкои пѣсни, когато татаритѣ се приближавали, селянитѣ си изкопавали гробове и се скривали въ тѣхъ, нѣ татаритѣ и тамъ ги намирали, за да ги обератъ и избиятъ.

Примѣръ:

Знаешъ ли, мале, повнишъ ли,
Кога бѣ размиръ година,
Кога Татаре вжрвеха,
Сичкото село побягна.
.
.
.
Кога Татаре дойдоха,
У насъ на конакъ паднѣха,
Та зеха мене сиромахъ,

¹⁾ Мин. сб. кн. I. стр. 53.

²⁾ Бр. Миладинови, стр. 101.